

1

Ethan McCoy ležao je ispružen u travi koliko je dug i širok. Glavu je zabacio unatrag kako bi svoj vrat izložio vrućini sunca. Rukave košulje, koja mu se sve više natapala znojem, podvio je iznad laktova i otkopčao na njoj gumbe, izloživši glatka i blijeda prsa sunčevim zrakama. Kapljice znoja cijedile su se niz njegovo čelo i vrat, kapajući mu na jaknu koju je u lošoj imitaciji mekoga jastuka složio pod glavu.

Skinuo je fotoosjetljive naočale i rupčićem ih obrisao, upijajući znoj. Duboko dišući, nezaštićenim je očima gledao u sunce. Miris Greenfielda širio mu se nosnicama, pokorivši mu grlo, pluća, srce. Sjećanja su se budila u njemu, izazvana poznatim osjećajima.

Svjetlost je bila jaka do boli te je sklopio oči. No nije prebjegao u zaštitnički hlad. Još malo se želio izlagati tom fenomenu svemirske topline koja je iz nepojmljivo velikih udaljenosti stizala do njega tolikom žestinom. Htio je i malo patiti. Htio je da mu sunce nanese bol kako bi izgubio osjete na ostale podražaje – kako one ugodne, tako i one neugodne. Posebice na onu unutarnju bol koja ni nakon toliko godina nije jenjavala, a niti se ublažila.

S jednom boli htio je umrtviti drugu bol. Tjelesnom boli htio je umrtviti emotivnu bol. Prije no što je i pomislio da bi mogao uspjeti, znao je da je uzaludno. Znao je da za tu bol nema lijeka. U najboljem slučaju, ona će jednoga dana otupiti i pretvoriti se u tužno i bolno iskustvo (ili više bolnih iskustava!), i to će biti sve.

No ona nikada neće nestati.

Jer kad bi ona nestala, morao bi nestati i Greenfield. Morao bi nestati i ovaj umjetno stvoreni gaj u kojem se sada odmarao na obali rijeke. Morao bi nestati i Willy, zatim Jason, Derrick i Sarah, Riv i . . . Susan. Mogu li svi oni nestati? *Smiju* li svi oni nestati? Ima li on pravo to tražiti?

Ili, je li moguće da svi oni ostanu tu u stvarnosti, gdje jesu i pripadaju, a on, Ethan, da nestane? I jedno i drugo bilo bi ostvarivo jedino nekom čarolijom, nekim nadnaravnim zbivanjem, nečim što se neće dogoditi.

Napokon se premjestio u hlad. Skinuo je košulju, cipele i čarape i nastavio s maštanjem. Prisjećajući se.

Ili prikupljajući snagu i odlučnost za ono što kani učiniti. To je ono što će reći ako bi ga netko upitao što radi ovdje. No, nitko ga nije upitao. Nitko nije znao da je ovdje. Tek je prije nepuni sat stigao. Nije ulazio u gradić, već se odmah uputio na rijeku. Na mjesto gdje sve počinje, pa će tako započeti i početak kraja. Tamo gdje će se staviti točku na kraj jedne životne priče i, ako bude sreće, uzeti novi, čisti list papira i krenuti iznova. Bez uspomena, bez sjećanja, bez prošlosti.

Barem bez ružnih sjećanja! I to bi bilo puno.

I jednako neizvedivo.

*

Zrak je bio miran. Rijeka je tekla tiho, postojano. I tako nevino. Ništa se nije promijenilo, kao da se baš ništa nije dogodilo. Bezbrizna i čiste savjesti davala je život oko sebe. I uzimala . . .

Ethan je promatrao rijeku i osjećao kao da je i ona motrila njega. Bio je to sastanak nijemih svjedoka nakon dugo vremena. Ethan se često pitao kako će ovaj trenutak izgledati. Hoće li mu nošena zubom vremena i pritiskivana tjeskobom teškom poput olujnih oblaka biti gadljiva i odbojna? Ili će mu biti neodoljivo primamljiva i privlačna kao i nekada, dok je još bio dijete?

Skinuvši preostalu odjeću, stajao je gol na pjeskovitome sprudu. Sunce je svojim zrakama istraživalo uslijed lavine događaja njegovo oslabljeno i smršavjelo tijelo. Zakoračio je do koljena u vodu i stresao se: voda je bila hladna. Gotovo studena. Ili je on bio prevruć od previše sunčanja?

Nije puno razmišljao prije nego se bacio u nju. Znao je da joj ni ovoga puta neće odoljeti. Ljubav koja je postojala između njega i rijeke nije se tako lako mogla ugasiti. Dok je plivao, pitao se hoće li ta ljubav ikada nestati. Hoće li još jedan rastanak biti teži no što je priželjkivao?

Nedaleko odatle, pas je odustao od lova za leptirom. Načulivši uši i zagledavši se prema gaju, proučavao je mjesto na kojem je njegov skrbnik do maločas ležao. Izuzme li se hrpica odjeće razbacane po travi, ono je sada bilo prazno. Njušeći zrak, pas je krenuo prema rijeci. Isprva oprezno, a onda trkom.

Zaustavio se na obali i zagledao u vodu, a potom i na drugu obalu. Nigdje nije bilo znaka života. Samo priroda, leptiri i veseli cvrkut ptica.

Zamahnuo je repom i zacvilio. Zatim je počeo lajati. Ubrzo je trčao uz rijeku gore-dolje ne znajući što da učini, a lavež mu je bio sve glasniji i uznemireniji. Odlučio se na skok i već je bio u zraku kad je Ethan izronio i – sudar je bio neizbježan.

Zrakom se razlijegao pasji cvilež pomiješan s uzvikom iznenađenja, a onda je nestao u pljuskanju vode. Valići su razbili mirnu površinu rijeke.

Malo kasnije, sunce je nesmanjeno grijalo i sušilo njihova tijela. Dok je dlaka zlatnog retrievera još uvijek bila mokra, Ethan je već bio suh suhcat. Držao je njegovu glavu u naručju i tepao mu: “Riv, ti veliki, nestašni, dlakavi manijače. Mogli smo obojica nastradati. Što ti je došlo? Što te spopalo?”

Pas mu je odgovorio zadovoljnim mumljanjem, namještavajući glavu tamo gdje je želio da ga se češka. Više nije bilo uznemirenosti i brige koje su ga natjerale na skok. Uživao je pod Ethanovim dodirom, čuteći se opet sigurnim i voljenim, i tu je ljubav i sigurnost istom mjerom i uzvraćao.

Ethan se sagnuo i poljubio ga u čelo. “Volim te, kompa. Što bih ja bez tebe?” Ti me jedini nisi ostavio, nadodao je u sebi žalosno i sklopio oči.

Zapuhnuo je povjetarac i promrsio njegovu smeđu kosu, na mjestima prošaranu sjedinama. Svježina koju je sa sobom donio, na tren je okrijepila njegovu dušu opijenu sjetom i tugom.